Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

12 декември 2019 година*

„Преюдициално запитване — Спешно преюдициално производство — Полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Европейска заповед за арест — Рамково решение 2002/584/ПВР — Член 6, параграф 1 — Понятие за издаващ съдебен орган — Критерии — Европейска заповед за арест, издадена от прокуратурата на държава членка за целите на наказателното преследване“

По дело C-625/19 PPU

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Rechtbank Amsterdam (Районен съд Амстердам, Нидерландия) с акт от 22 август 2019 г., постъпил в Съда на 22 август 2019 г., в рамките на производство за изпълнение на европейската заповед за арест, издадена срещу

XD

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot, председател на състава, M. Safjan, L. Bay Larsen, C. Toader (докладчик) и N. Jääskinen, съдии,

генерален адвокат: M. Campos Sánchez-Bordona,

секретар: M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 24 октомври 2019 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за XD, от D. Bektesevic и T. E. Korff, advocaten,

– за Openbaar Ministerie, от K. van der Schaft и N. Bakkenes,

– за нидерландското правителство, от M. K. Bulterman и J. Langer, в качеството на представители,

– за Ирландия, от G. Hodge и M. Browne, в качеството на представител, подпомагана от R. Kennedy, SC,

– за испанското правителство, от L. Aguilera Ruiz, в качеството на представител,

* Език на производството: нидерландски.

– за френското правителство, от A. Daniel и A.-L. Desjonquères, в качеството на представители,

– за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от L. Fiandaca, avvocato dello Stato,

– за финландското правителство, от M. Pere, в качеството на представител,

– за шведското правителство, от A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev, J. Lundberg и H. Eklinder, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от S. Grünheid и R. Troosters, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 26 ноември 2019 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 6, параграф 1 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. (ОВ L 81, 2009 г., стр. 24) (наричано по-нататък „Рамково решение 2002/584“).

2 Запитването е отправено във връзка с изпълнението в Нидерландия на европейска заповед за арест, издадена на 27 май 2019 г. от Åklagarmyndigheten (прокуратурата на Швеция) за целите на наказателното преследване срещу XD.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 5, 6, 10 и 12 от Рамково решение 2002/584 гласят следното:

„(5) Целта за превръщане на Съюза в пространство на свобода, сигурност и правосъдие изисква премахване на екстрадицията между държавите членки и заместването ѝ със система за предаване между съдебните органи. Освен това въвеждането на нова опростена процедура за предаване на осъдени или заподозрени лица за изтърпяване на наказание или за наказателно преследване дава възможност за премахване на сложността и евентуалното забавяне, присъщо на настоящата процедура по екстрадиция. Преобладаващите до момента традиционни отношения на сътрудничество между държавите членки трябва да бъдат заменени от система на свободно движение на съдебни решения по наказателни дела, обхващащи едновременно предварителни и окончателни решения в рамките на пространство на свобода, сигурност и правосъдие.

(6) Европейската заповед за арест съгласно настоящото рамково решение е първата конкретна мярка в областта на наказателното право, която прилага принципа за взаимно признаване, който Европейският съвет определя като „крайъгълния камък“ на съдебното сътрудничество.

[…]

(10) Механизмът на европейската заповед за арест се основава на високо равнище на поверителност между държавите членки. Нейното прилагане може да бъде спряно единствено в случай на съществено и продължаващо нарушаване на един от принципите на държавите членки, посочени в член 6, параграф 1 от [ЕС], определени от Съвета съгласно член 7, параграф 1 от [ЕС] с посочените в параграф 2 от същия член последици[].

[…]

(12) Настоящото рамково решение спазва основните права и се съобразява с принципите, признати в член 6 [ЕС]и отразени в Хартата на основните права на Европейския съюз[…], и по-специално глава VI от нея. […]“.

4 Член 1 от това рамково решение е озаглавен „Определение на понятието европейска заповед за арест и задължение за изпълнението ѝ“ и гласи:

„1. Европейската заповед за арест е съдебно решение, което е издадено от държава членка, с оглед задържане и предаване [от] друга държава членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане.

2. Държавите членки следва да изпълнят всяка европейска заповед за арест въз основа на принципите на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на настоящото рамково решение.

3. Рамковото решение няма [за последица] изменение на задължението за спазване на основните права и основните правни принципи, залегнали в член 6 [ЕС]“.

5 Член 2, параграф 1 от това рамково решение, озаглавен „Обхват на европейската заповед за арест“, предвижда следното:

„Европейска заповед за арест се издава за деяния, които са наказуеми съгласно правото на издаващата държава членка с лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, за не по-малко от 12 месеца, или ако наложеното наказание лишаване от свобода или мярката, изискваща задържане, е не по-малко от 4 месеца“.

6 Член 6 от Рамковото решение е озаглавен „Определяне на компетентните съдебни органи“ и гласи:

„1. Издаващият съдебен орган е съдебният орган на държавата членка, издала европейската заповед за арест, компетентен да я издаде съгласно правото на тази държава.

2. Изпълняващият съдебен орган е съдебният орган на изпълняващата държава членка, който е компетентен да изпълни европейската заповед за арест съгласно правото на тази държава.

3. Всяка държава членка следва да уведоми генералния секретариат на Съвета за компетентните съдебни органи според своето законодателство“.

Шведското право

RB

7 Глава 24 от rättegångsbalken (Кодекс на съдебното производство, наричан по-нататък „RB“) съдържа разпоредбите относно задържането под стража.

8 Съгласно член 13 от тази глава, когато прокурорът направи искане за задържане под стража, съдът трябва незабавно да проведе съдебно заседание, за да се произнесе по това искане, за което се призовават да се явят предполагаемият извършител на престъплението и неговият защитник.

9 Съгласно член 17, втора алинея от посочената глава съдът може да разпореди задържане под стража и при отсъствието на предполагаемия извършител на престъплението.

10 От разпоредбите на глава 24, член 20, първа алинея, точка 2 от RB следва, че сезираният съд е длъжен незабавно да отмени задържането под стража, ако тази мярка повече не е обоснована. Съгласно член 20, втора алинея от тази глава през целия срок на задържането под стража прокурорът е длъжен да проверява дали тази мярка е пропорционална и може да я отмени служебно, преди да разпореди лицето да бъде привлечено като обвиняем.

11 Съгласно глава 52, член 1 от RB постановеният от първата съдебна инстанция акт, с който се разпорежда задържането под стража, подлежи на обжалване без ограничение във времето. Съгласно глава 56, член 1 от RB Högsta domstolen (Върховен съд, Швеция) може на свой ред да бъде сезиран с жалба срещу апелативното съдебно решение без ограничение във времето.

Наредба № (2003:1178)

12 С Förordning (2003:1178) om överlämnande till Sverige enligt en europeisk arresteringsorder (Наредба (2003:1178) относно предаването на [лица] в Швеция в изпълнение на европейска заповед за арест (SFS 2003, № 1178) се транспонира Рамково решение 2002/584 в шведския правен ред.

13 Съгласно член 2 от Наредба (2003:1178) прокурорът издава европейската заповед за арест, независимо дали това се налага за целите на наказателното преследване или за целите на изпълнението на наказание лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане.

14 Европейска заповед за арест за целите на наказателното преследване може да бъде издадена в съответствие с член 3 от тази наредба, когато е наложена мярка за задържане на издирваното лице под стража с мотив, че са налице сериозни подозрения, че това лице е извършило деяние, наказуемо с лишаване от свобода за срок от една година или повече.

15 Съгласно член 5, параграф 1 от посочената наредба прокурорът може да издаде европейска заповед за арест само след преценка на въпроса дали вредата, която може да бъде причинена на съответното лице с тази заповед, сроковете на производството и разходите, които то предполага да бъдат направени, могат да бъдат обосновани с оглед на естеството и тежестта на деянието, както и предвид други обстоятелства.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

16 На 27 май 2019 г. шведската прокуратура издава европейска заповед за арест за целите на наказателното преследване срещу XD, заподозрян в участие в престъпна група в нарушение на законодателството относно упойващите вещества на територията на няколко държави, включително в Швеция.

17 Европейската заповед за арест е издадена в изпълнение на решение за задържане под стража от същия ден, постановено от Göteborgs tingsrätt (Първоинстанционен съд Гьотеборг, Швеция).

18 На следващия ден, 28 май 2019 г., въз основа на европейската заповед за арест XD е задържан в Нидерландия.

19 На 29 май 2019 г. на основание член 23 от Overleveringswet (Закон за предаването на лица) от 29 април 2004 г. в приложимата му към главното дело редакция Openbaar Ministerie (прокуратурата на Нидерландия) сезира Rechtbank Amsterdam (Районен съд Амстердам, Нидерландия) с искане за проверка на посочената европейска заповед за арест.

20 Запитващата юрисдикция изтъква, от една страна, че от сведенията, предоставени от шведските органи в рамките на главното производство, следва, че в Швеция членовете на прокуратурата участват в правораздаването и действат независимо, без да са изложени на риск от страна на изпълнителната власт да им бъдат давани, пряко или непряко, нареждания или указания за конкретни действия.

21 От друга страна, макар че шведската правна уредба относно европейската заповед за арест не предвижда възможност за обжалване на решението за издаване на такава заповед, тази юрисдикция посочва, че въз основа на предоставените от шведските органи сведения може да се заключи, че пропорционалният характер на издаването на европейска заповед за арест е обект на проверка, когато е взето решението за налагане на мярка за неотклонение задържане под стража.

22 Освен това в конкретния случай в хода на съдебното заседание пред Göteborgs tingsrätt (Първоинстанционен съд Гьотеборг), в което се разглежда задържането на XD, е обсъден също въпросът относно издаването на европейска заповед за арест за целите на предаването на XD на разположение на шведските власти. Ето защо тази юрисдикция проверила пропорционалния характер на издаването на европейската заповед за арест, като разпоредила задържането под стража на XD.

23 С оглед на тези обстоятелства запитващата юрисдикция иска да установи дали преценката на съда с оглед на националното съдебно решение, постановено след акта на прокуратурата за издаване на европейска заповед за арест, която преценка е по-специално относно пропорционалният характер на издаването на тази заповед, по същество съответства на изискванията, посочени в точка 75 от решение от 27 май 2019 г., OG и PI (Прокуратури на Любек и Цвикау) (C-508/18 и C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), съгласно които актът на прокуратурата за издаване на европейска заповед за арест трябва да може да подлежи на обжалване по съдебен ред, което да отговаря изцяло на условията, присъщи на ефективната съдебна защита.

24 В това отношение тази юрисдикция подчертава, че макар и в конкретния случай националната заповед за задържане и европейската заповед за арест са били издадени в един и същ ден, не може да се изключи възможността между приемането на националното съдебно решение и преценката на пропорционалния характер на издаването на европейска заповед за арест, от една страна, и момента на действителното издаване на тази европейска заповед за арест, от друга страна, да е изтекло известно време, през което да са настъпили нови факти, които да са

повлияли върху издаването на европейската заповед за арест. В подобна хипотеза преценката на съда, която е направена преди фактическото издаване на европейската заповед за арест, би могла да не осигурява ефективна съдебна защита срещу непропорционалния характер на издаването на такава заповед.

25 При тези условия Rechtbank Amsterdam (Първоинстанционен съд Амстердам, Нидерландия) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли прокурорът, който участва в правораздаването в издаващата държава членка, действа независимо при изпълнение на задълженията си, непосредствено свързани с издаването на европейска заповед за арест, и е издал такава заповед, да се смята за издаващ съдебен орган по смисъла на член 6, параграф 1 от Рамково решение [2002/584], ако преди фактическото му решение за издаване на ЕЗА предпоставките за това издаване, и по-специално неговият пропорционален характер, са били проверени от съд в издаващата държава членка?“.

По спешното производство

26 По предложение на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат на 17 септември 2019 г. Съдът (първи състав) реши да разгледа дело C-625/19 PPU по реда на спешното преюдициално производство.

27 След като взема предвид, че преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на Рамково решение 2002/584, което е предмет на част трета, дял V от Договора за функционирането на ЕС, който се отнася до пространството на свобода, сигурност и правосъдие, и следователно може, в съответствие с искането на запитващата юрисдикция, да бъде предмет на спешно преюдициално производство по член 23а от Статута на Съда на Европейския съюз и по член 107 от Процедурния правилник на Съда, първи състав на Съда отчита обстоятелството, че считано от 28 май 2019 г., XD е задържан с цел екстрадиране в очакване да бъде постановено решение относно изпълнението на издадената срещу него европейска заповед за арест, а дали ще бъде продължен срокът на задържането му, зависи от изхода на спора в главното производство.

По преюдициалния въпрос

28 В самото начало следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда в рамките на въведеното с член 267 ДФЕС производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда той трябва да даде на националния съд полезен отговор, който да му позволи да реши спора, с който е сезиран. С оглед на това при необходимост Съдът трябва да преформулира въпросите, които са му зададени (решение от 4 септември 2014 г., eco cosmetics и Raiffeisenbank St. Georgen, C-119/13 и C-120/13, EU:C:2014:2144, т. 32 и цитираната съдебна практика).

29 В конкретния случай с преюдициалния си въпрос запитващата юрисдикция изглежда изхожда от предпоставката, че качеството на издаващ съдебен орган по смисъла на член 6, параграф 1 от Рамково решение 2002/584 е обвързано по-специално от това дали е предвиден съдебен контрол върху решението за издаване на европейската заповед за арест.

30 Все пак следва да се отбележи, че наличието на възможност за упражняване на съдебен контрол върху решението за издаване на европейска заповед за арест, взето от орган, който не е юрисдикция, не представлява условие, което да позволи този орган да бъде квалифициран като „издаващ съдебен орган“ по смисъла на член 6, параграф 1 от Рамковото решение 2002/584.

Подобно изискване не попада в обхвата на устройствените и организационни правила на посочения орган, а се отнася до производството по издаване на такава заповед (решение от днешна дата по дело JR и YC, C-566/19 PPU и C-626/19 PPU, точка 48).

31 Това тълкуване се потвърждава от решение от 27 май 2019 г., PF (Главен прокурор на Литва) (C-509/18, EU:C:2019:457), в което Съдът приема, че главният прокурор на държава членка, който е компетентен да провежда наказателни преследвания, като същевременно в структурно отношение е независим от съдебната власт и чийто статут в тази държава членка му предоставя гаранция за независимост по отношение на изпълнителната власт при издаването на европейска заповед за арест, следва да бъде квалифициран като издаващ съдебен орган по смисъла на Рамково решение 2002/584, като Съдът оставя на запитващата юрисдикция да провери в допълнение дали актовете на посочения прокурор подлежат на обжалване, което изцяло отговаря на изискванията, присъщи на ефективната съдебна защита.

32 При тези условия следва да се приеме, че с въпроса си запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкува в смисъл, че ако компетентността за издаване на европейска заповед за арест за целите на наказателното преследване е предоставена на орган, който, макар и да участва в правораздаването на тази държава членка, сам по себе си не е юрисдикция, са изпълнени изискванията, присъщи на ефективната съдебна защита, при положение че преди фактически да бъде постановен актът на този орган за издаване на европейска заповед за арест, съд е подложил на преценка условията за нейното издаване, и по-специално нейната пропорционалност.

33 Във връзка с това следва да се припомни, че както принципът на взаимно доверие между държавите членки, така и принципът на взаимно признаване, който самият се опира на реципрочното доверие между последните, имат основно значение в правото на Съюза, тъй като позволяват създаването и поддържането на пространство без вътрешни граници. По-конкретно, принципът на взаимно доверие изисква, що се отнася по-специално до пространството на свобода, сигурност и правосъдие, от всяка от тези държави да приеме, освен когато са налице изключителни обстоятелства, че всички други държави членки зачитат правото на Съюза, и по-специално признатите от него основни права (решение от 25 юли 2018 г., Minister for Justice and Equality (Недостатъци на съдебната система), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 36 и цитираната съдебна практика).

34 Необходимо е също да се отбележи, че както следва от съображение 6 от Рамково решение 2002/584, то представлява първата конкретна мярка в областта на наказателното право, която прилага принципа на взаимно признаване на присъдите и на съдебните решения, прогласен в член 82, параграф 1 ДФЕС, заменил член 31 ЕС, който е основанието за приемане на това рамково решение. От този момент съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси постепенно се обогатява с други правни актове, чието координирано прилагане има за цел да засили доверието на държавите членки към националните им правни системи, за да се осигури признаването и изпълнението в Съюза на съдебните решения по наказателни дела с цел да се избегне всякаква безнаказаност на извършителите на престъпления.

35 Принципът на взаимно признаване, който е в основата на текста на Рамково решение 2002/584, предполага, по силата на член 1, параграф 2 от последното, че държавите членки по принцип са длъжни да изпълнят европейската заповед за арест (решение от 16 ноември 2010 г., Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, т. 36 и цитираната съдебна практика).

36 Съгласно разпоредбите на Рамково решение 2002/584 държавите членки могат да откажат да изпълнят такава заповед само в предвидените в член 3 от това решение случаи, при които не се допуска изпълнение, както и в изброените в членове 4 и 4а от същото решение случаи, при които може да бъде отказано изпълнение. Освен това изпълняващият съдебен орган може да

обвърже изпълнението на европейска заповед за арест само с условията, определени в член 5 от посоченото рамково решение (решение от 29 януари 2013 г., Radu, C-396/11, EU:C:2013:39, т. 36 и цитираната съдебна практика).

37 Следва също така да се отбележи, че ефективността и доброто функциониране на опростената система за предаване на лица, осъдени или заподозрени в нарушаване на наказателния закон, се основават на спазването на някои установени в Рамково решение 2002/584 изисквания, чийто обхват е уточнен в практиката на Съда.

38 Във връзка с това от тази съдебна практика следва, че системата на европейската заповед за арест съдържа защита на две равнища на процесуалните и основните права, от които трябва да се ползва издирваното лице, доколкото към съдебната защита, предвидена на първото равнище — при приемането на националното решение, каквато е националната заповед за арест, се добавя тази, която трябва да се осигури на второто равнище — при издаването на европейската заповед за арест, до което евентуално може да се стигне в кратък срок след приемането на посоченото национално съдебно решение (решение от 27 май 2019 г., OG и PI (Прокуратури на Любек и Цвикау), C-508/18 и C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, т. 67 и цитираната съдебна практика).

39 Следователно, що се отнася до мярка, като европейската заповед за арест, която е от естество да засегне правото на свобода на съответното лице, тази защита предполага приемането на решение, което отговаря на изискванията, присъщи на ефективната съдебна защита, поне на едно от двете равнища на посочената защита (решение от 27 май 2019 г., OG и PI (Прокуратури на Любек и Цвикау), C-508/18 и C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, т. 68).

40 По-специално второто ниво на защита на правата на съответното лице предполага, че издаващият съдебен орган следи за спазването на необходимите условия за издаването на европейската заповед за арест и преценява по обективен начин дали това издаване е с пропорционален характер, отчитайки всички уличаващи и оневиняващи доказателства и без да е изложен на риска да бъде обвързан от изпълнението на външни указания, по-специално от страна на изпълнителната власт (вж. в този смисъл решение от 27 май 2019 г., OG и PI (Прокуратури на Любек и Цвикау), C-508/18 и C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, т. 71 и 73).

41 Освен това, когато с правото на издаващата държава членка се предоставя компетентност за издаване на европейска заповед за арест на орган, който, въпреки че участва в правораздаването на тази държава членка, сам по себе си не е юрисдикция решението за издаване на такава заповед за арест, и по-специално пропорционалният характер на такова решение, трябва да може да подлежи в посочената държава членка на обжалване по съдебен ред, което изцяло отговаря на изискванията, присъщи на ефективната съдебна защита (вж. в този смисъл решение от 27 май 2019 г., OG и PI (Прокуратури на Любек и Цвикау), C-508/18 и C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, т. 75).

42 С такава жалба срещу решението за издаване на европейска заповед за арест за целите на наказателното преследване, приета от орган, който, макар да участва в правораздаването и да се ползва от необходимата независимост по отношение на изпълнителната власт, не е юрисдикция, следва да се гарантира, че при съдебния контрол на това решение и на необходимите условия за издаването на тази заповед, и по-специално при проверката на нейния пропорционален характер, се съблюдават изискванията, присъщи на ефективната съдебна защита.

43 Следователно държавите членки трябва да следят техните правни системи действително да гарантират равнището на съдебна защита, изисквано съгласно Рамково решение 2002/584, така както то е тълкувано в практиката на Съда, посредством процесуални способи за защита, които те прилагат и които могат да се различават в правопорядъците на една или друга държава.

44 Във връзка с това установяването на право на самостоятелно обжалване на решението за издаване на европейска заповед за арест, взето от правораздавателен орган, който не е юрисдикция, представлява само една от наличните възможности.

45 В действителност Рамково решение 2002/584 не е пречка държава членка да прилага своите процесуални правила по отношение на издаването на европейска заповед за арест, доколкото не се препятства постигането на преследваната с това рамково решение цел и изпълнението на произтичащите от него изисквания (вж. в този смисъл, решение от 30 май 2013 г., F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, т. 53).

46 В настоящия случай, както следва от материалите от преписката по делото, с която разполага Съдът, в шведската правна система издаването на европейска заповед за арест за целите на наказателното преследване по необходимост се съпътства от прието от съд решение, с което се разпорежда задържането под стража на съответното лице.

47 Запитващата юрисдикция уточнява също, че от предоставените ѝ от шведските органи сведения следва, че за да установи необходимостта от постановяване на мярка за неотклонение задържане под стража, компетентният съд трябва да прецени и пропорционалността на други възможни мерки като издаването на европейска заповед за арест.

48 Освен това според шведското правителство при проверката на необходимостта да се разпореди мярка за неотклонение задържане под стража на лице, заподозряно в нарушаване на наказателния закон, тази юрисдикция трябва винаги да преценява пропорционалността на мярката. Ако лицето, заподозряно в извършване на престъпление, се укрива или не пребивава на територията на издаващата държава, единствената причина, поради която прокурорът би пристъпил към сезиране на съответния съд с искане да бъде издадена заповед за задържане на това лице, би се коренила в необходимостта от издаване на европейска заповед за арест. Следователно в обхвата на проверката на пропорционалния характер, която този съд се налага да извърши в рамките на проверката на необходимостта да бъде разпоредено задържането под стража, се включва и издаването на европейската заповед за арест.

49 Такъв, изглежда, е случаят в главното производство, тъй като, както е видно от преюдициалното запитване, в рамките на съдебните заседания, в които се разглежда задържането на XD, шведските съдилища обсъждат и необходимостта от издаване на европейска заповед за арест, за да може да се пристъпи към предаването на издирваното лице на шведските органи.

50 Освен това шведското правителство посочва в писменото си становище и в съдебното заседание пред Съда, че издирваното въз основа на европейска заповед за арест лице има право да обжалва акта, с който се разпорежда задържането му под стража, без ограничение във времето, дори след издаването на европейската заповед за арест и след задържането му в изпълняващата държава членка. Ако актът, с който се разпорежда задържането под стража, бъде отменен, автоматично се обезсилва и европейската заповед за арест, тъй като наличието на това решение е основание за нейното издаване.

51 Накрая, посоченото правителство отбелязва, че всеки висш съд, който е сезиран с въззивна жалба срещу акта за налагане на мярка за неотклонение задържане под стража, пристъпва също към преценката на пропорционалния характер на издаването на европейската заповед за арест.

52 Съществуването на тези процесуални норми в шведския правен ред позволява да се установи, че дори при липсата на отделен процесуален способ за защита срещу акта на прокурора за издаване на европейска заповед за арест, условията за неговото издаване, и по-специално неговият пропорционален характер, могат да подлежат на съдебен контрол в издаващата държава членка преди или едновременно с приемането му, но и в по-късен момент.

53 Следователно тази система отговаря на изискването за ефективна съдебна защита.

54 Освен това, както бе припомнено в точка 34 от настоящото решение, Рамково решение 2002/584 се вписва в общата система на гаранции за ефективната съдебна защита, предвидени в други актове на Съюза, приети в областта на съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси, които спомагат да улеснят издирването въз основа на европейската заповед за арест лице при упражняването на неговите права дори преди предаването му на издаващата държава членка.

55 По-специално член 10 от Директива 2013/48/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2013 година относно правото на достъп до адвокат в наказателното производство и в производството за установяване на европейска заповед за арест, правото на информация на трето лице от момента на лишаването от свобода и от правото на частните лица на свобода да общуват с трети лица и консулски органи (ОВ L 294, 2013 г., стр. 1) задължава компетентния орган на изпълняващата държава членка да уведоми без неоправдано забавяне след задържането им лицата, чието предаване се иска, че имат право да им бъде назначен адвокат в издаващата държава членка.

56 С оглед на тези съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкува в смисъл, че са изпълнени изискванията, присъщи на ефективната съдебна защита, от която трябва да се ползва лице, по отношение на което е издадена европейска заповед за арест с цел наказателното преследване, ако в съответствие със законодателството на издаващата държава членка условията за издаване на тази заповед, и по-специално нейната пропорционалност, подлежат на съдебен контрол в тази държава членка.

По съдебните разноски

57 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че са изпълнени изискванията, присъщи на ефективна съдебна защита, от която трябва да се ползва лице, по отношение на което е издадена европейска заповед за арест за целите на наказателното преследване, ако съгласно законодателството на издаващата държава членка условията за издаване на тази заповед, и по-специално нейният пропорционален характер, подлежат на съдебен контрол в тази държава членка.

Подписи